

Cầm Đoạn Chi Luyện

Contents

Cầm Đoạn Chi Luyện	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30

Cầm Đoạn Chi Luyện

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, nhất thụ đa công, đại thúc thụ, ngược thân, ngược tâm, phụ tử, ngụy phụ tử, heNhân vật chính: Lăng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-doan-chi-luyen>

1. Chương 1

“Xèo...”

Lăng Tịch đem trứng gà đảo đều bên trong chảo, sau đó cầm sạn cẩn thận xào trứng gà.

“Ba, thơm quá.”

Một đôi tay từ phía sau ôm thắt lưng nam nhân, phà hơi thở ấm áp lên tai nam nhân, nam nhân miễn cưỡng rút lui cổ, nhỏ giọng trách cứ một tiếng.

“Tiểu Hàn, đừng phá.”

“Tiểu Hàn không phá.”

Thanh âm nghe tựa hồ còn có điểm ủy khuất, ở bên hông tay hơi chút gia tăng lực đạo, như là ở biểu đạt hấn bất mãn.

“Được được, Tiểu Hàn ngoan, đi mặc quần áo trước được hay không?”

Nam nhân có chút nổi nóng, có chút bất đắc dĩ nghiêng đầu nhìn mặt Bạch Tiểu Hàn.

Lăng Tịch nói qua rất nhiều lần, Bạch Tiểu Hàn ngủ phải nhớ rõ mặc quần áo, nhưng Bạch Tiểu Hàn chính là nghe không vào.

Không mặc ngủ còn chưa tính, hấn rời giường cũng không nhớ rõ mặc quần áo, cứ như vậy thân mình trần trụi ở trong phòng chạy loạn, thế nào cũng phải nhắc nhở mới có thể ngoan ngoãn trở về mặc quần áo..... Việc này, nam nhân thực bất đắc dĩ. Tuy rằng Bạch Tiểu Hàn bình thường đều thực ngoan, nhưng ở phương diện này lại có chấp nhất.

“Á.....”

Bạch Tiểu Hàn buông nam nhân lui vài bước, gặp nam nhân vẫn nhìn hấn hành động, mới không quá tình nguyện đi vào phòng.

Nhìn Tiểu Hàn cúi mặt bước đi nam nhân trong lòng khê thở dài, sau đó quay đầu đem thức ăn trong nồi kia đổ vào trong bát, lại nấu cho Bạch Tiểu Hàn một bát mì.

Nấu xong, đem nồi nấu bưng lên bàn, nam nhân một bên đặt chiếc đũa, một bên kêu Bạch Tiểu Hàn còn ở trong

“Tiểu Hàn, đi ra ăn mì, đợi đến trường bị muộn rồi.”

Liên tục kêu vài tiếng, vẫn là không có chút động tĩnh. Không còn cách nào khác, nam nhân đành phải buông trong tay chiếc đũa, đi vào buồng trong liếc Tiểu Hàn đến tột cùng là ở trong tính nháo cái gì.

“Tiểu Hàn, như thế nào không để ý tới ba ? ba không phải mới vừa cố ý hung dữ với con.”

Kỳ thật vừa rồi nam nhân thanh âm cũng không lớn, bắt quá vì quát Bạch Tiểu Hàn lớn tiếng, thấy chính mình không phải.

Hắn rất thương Bạch Tiểu Hàn, không chỉ vì là cha dượng, nguyên nhân cũng là Bạch Tiểu Hàn đầu óc không tốt lắm. Ở thời điểm Tiểu Hàn còn nhỏ, cha mẹ hắn tranh cãi ly hôn mà sơ sót hắn, làm cho hắn bị thương đầu..... Bởi vì ngoài ý muốn, hai vợ chồng luôn giằng co, cuối cùng Bạch Tiểu Hàn giao cho mẹ hắn.

Kỳ thật Bạch Tiểu Hàn trừ bỏ ở phương diện trí lực có điểm thiếu hụt, hắn thật ra không có gì không ổn, người bình thường lại hay chế nhạo rất nhiều.

“Ba, không đi đến trường được không?”

Nghĩ đến ở trường học bị bắt nạt, Tiểu Hàn không quá hứng thú

“Bọn họ cũng không thích con, có người còn nói con khờ.”

“Làm gì có, Tiểu Hàn là đứa bé thông minh”

Nam nhân ngồi vào bên cạnh Bạch Tiểu Hàn sờ sờ đầu của hắn, cố gắng tươi cười

“Con đã không muốn đi, vậy đừng đi, ba sẽ đổi trường cho con.”

Hắn muốn cho Bạch Tiểu Hàn sinh hoạt học tập bình thường, cho nên muốn tìm biện pháp đem hắn tới một khu nhà bình thường gần trường học, lại quên tuổi này rất nghịch ngợm, bọn chúng hay xúc phạm tới Bạch Tiểu Hàn.

Xem ra nam nhân phải nghĩ kỹ lại, có nên đem Bạch Tiểu Hàn đưa đến trường chuyên môn học hay không. Ở trong lòng nam nhân nghĩ Bạch Tiểu Hàn với những đứa trẻ khác cũng không có cái gì khác nhau, chỉ là so với bọn chúng trong sáng hơn mà thôi, cũng vì vậy mà vẫn không tình nguyện đem Bạch Tiểu Hàn đưa đến trường chuyên môn.

“Ba, người thật tốt.”

Bạch Tiểu Hàn ôm lấy cổ nam nhân, sau đó cẩn thận chu môi chạm khóe môi nam nhân, ánh mắt trong sáng mang theo điểm chờ mong

“Ba, con có thể đi theo người đi làm không?”

“Vâng. Muốn đi liền chạy nhanh đem quần áo mặc vào, ăn nhanh lênh.”

“Dạ.”

Được nam nhân đáp ứng Bạch Tiểu Hàn cười tươi, cầm quần áo mặc vào, không cần nam nhân lại nhắc nhở liền ngoan ngoãn đi ra ngoài ăn mì.

Đứa nhỏ này.....

Nam nhân bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ngồi ở bên cạnh Bạch Tiểu Hàn nhìn hắn ăn hết mì.

2. Chương 2

“Ba...”

Bạch Tiểu Hàn buông đôi đũa trong tay, cẩn thận liếc xem nam nhân một cái. Như là muốn nói cái gì, rồi lại ngượng ngùng. Nam nhân mở tờ khăn giấy lau khóe miệng bị dính bẩn của Tiểu Hàn, ôn nhu hỏi nói:

“A, làm sao vậy?”

“Người cũng nên lau sạch cằm, râu còn dính kia.”

Nghĩ đến lúc này muốn hôn nhẹ chỗ cằm nam nhân, Bạch Tiểu Hàn lại không cao hứng mà nhún vai. Tuy rằng nói nam nhân hiện tại bộ dáng nhìn cũng rất tốt, nhưng vẫn là thích nhìn, thích sờ cằm bóng loáng của nam nhân.

“Á... Được rồi.”

Nam nhân có chút khó xử liền đồng ý, theo Bạch Tiểu Hàn yêu cầu đi toilet rửa. Nhìn mình trong gương lúc rửa mặt, thấy tóc cũng có chút rối, quần áo trên người sờn cũ, do giặt nhiều lần, quần bò cuộn lên, bạc màu.

Mặc dù là mặc lôi thôi lếch thếch nhưng vẫn là không có ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nam nhân. Trước kia nam nhân là một thanh niên tuấn tú, hiện tại có vẻ xuống sắc, cảm giác nghèo túng, thoát nhìn là người chính chắn trưởng thành. Dùng từ xinh đẹp để hơn hình dung một người nam nhân hơn ba mươi thì không quá thỏa đáng. Nhưng khi nam nhân cạo râu đi, xuất hiện ở trong gương dung nhan có thể khiến người ta kinh ngạc. Không phải cái loại đẹp sáng chói nhưng sáng sủa với thân thể cường tráng thon gọn rất nam tính.

“Ba, thật là đẹp.”

Không biết khi nào thì Bạch Tiểu Hàn xuất hiện ở cửa toilet thật cẩn thận nhìn nam nhân, sau đó lại không biết xấu hổ mở to mắt ngắm nhìn, đáy mắt hiện lên khao khát.

“Đứa ngốc này”

Nam nhân vươn tay sờ sờ mái tóc mềm mại của Bạch Tiểu Hàn

“Con trước đi ra ngoài ngồi, ba tẩy rửa xong liền mang con đi làm được không?”

“Dạ.”

Bạch Tiểu Hàn gật gật đầu, nhu thuận trở lại trên cái ghế ngồi. Hắn rất chán ghét người khác nói hắn ngốc, nói hắn khờ, nhưng mỗi khi nam nhân dùng cái từ kia lại nghe rất êm tai, thanh âm gọi hắn ‘đứa ngốc này’, ‘tiểu ngu ngốc’ lúc đó hắn sẽ rất vui vẻ. Như vậy xưng hô này chỉ là dành riêng cho nam nhân, hắn nghĩ mình thích nghe nam nhân như vậy gọi hắn. Cho nên bình thường một khi người khác gọi hắn như vậy hắn đều giống như một con báo con xù lông nổi nóng đi phản kích.

Không để ý tâm tư Bạch Tiểu Hàn nam nhân đem cái bàn lau khô sạch sẽ. Sau đó đem bát vào nhà bếp bỏ vào bồn rửa. Sau khi tắm không có thói quen là sờ sờ cảm trơn bóng, đáy mắt xẹt qua nhất thời hơi tưng có chút lo lắng. Hắn biết rõ diện mạo chính mình sẽ khiến cho người khác ngạc nhiên thế nào, cho nên từ khi rời chỗ kia không bao lâu liền để râu, có thể che lấp đi một phần tướng mạo của mình. Hơn nữa hiện tại bất quá chỉ là một nhân viên nhỏ không chỉ có không có dư giả, lại mang theo một đứa con riêng của vợ trước, nên mặc dù có người ngỗ lời đối, nam nhân không có ý kiến gì, nhưng khi biết sự thật này cũng chỉ có thể thương cảm và rời đi.

Mà hiện tại người ta nhìn hắn thế nào, không khiến cho nam nhân phiền toái. Nam nhân hít sâu một hơi, đi ra khỏi toilet không thể nề hà mang Bạch Tiểu Hàn ra cửa. Nam nhân vẫn mặc như vậy nhìn có vẻ nghèo nàn, không thay đổi gì. Nhưng hôm nay có rất nhiều người đi bên cạnh quay đầu lại nhìn họ vài lần, bên cạnh nam nhân là Bạch Tiểu Hàn cũng sẽ thường thường ngắm vài lần, chờ nam nhân nhìn lại thì nhìn sang nơi khác. Nam nhân lại một lần nữa không được tự nhiên sờ sờ cảm trơn bóng, ở trong lòng cầu nguyện quyết định này không phải mang đến phiền toái chứ, đồng thời cũng đang cân nhắc, mình không thể quá mức chiều ý Bạch Tiểu Hàn.

3. Chương 3

Nam nhân làm quản lý kho hàng tại một siêu thị không lớn, công tác mỗi ngày là phân hàng, kiểm kê hàng hóa, mặc dù là dùng sức để kiếm sống, nhưng siêu thị này là không rộng, việc đơn giản, cho nên nam nhân công tác ở đây cũng coi như thanh nhàn, cũng không phải rất vất vả.

Kỳ thật nam nhân hoàn toàn có thể đi tìm một chỗ tốt hơn, tiền lương cao hơn. Nhưng sợ dĩ lựa chọn đi chỗ này hoàn toàn là vì nơi này cách nhà gần, có thể bớt thời giờ trở về nấu cơm, tương đối thuận tiện chiếu cố Bạch Tiểu Hàn.

Từ sau khi mẹ Bạch Tiểu Hàn mất, Bạch Tiểu Hàn liền càng thêm đích dĩnh nam nhân, cùng quan hệ bọn họ cũng rất thân thiết. Nam nhân rất thương đứa trẻ đáng thương này, cho nên vẫn rất chiều hắn, cơ bản chỉ cần là Bạch Tiểu Hàn đưa ra yêu cầu, cũng sẽ không từ chối. Bất quá Bạch Tiểu Hàn cũng thật biết điều sẽ không đưa ra cái gì quá phận, thậm chí mỗi ngày chàng vụng đều nấu nước nóng để nam nhân trở về tắm rửa, trước khi ngủ cũng sẽ xoa bóp bắp vai, đấm lưng, xoa thái dương. Nếu Bạch Tiểu Hàn mới trước đây không có phát sinh chuyện ngoài ý muốn kia, hẳn hiện tại nhất định là hài tử người gặp người thích. Nam nhân tại đáy lòng cảm thán một tiếng, mang theo Bạch Tiểu Hàn đi vào siêu thị. Lúc đi ngang qua hành lang, Bạch Tiểu Hàn ngó nghiêng đầu nhìn chỗ mới lạ này với ánh mắt long lanh tràn ngập tò mò.

Trên đường cũng không có nhiều người, nhưng mỗi lần có ai nhìn thấy nam nhân đều là một bộ dạng ngạc nhiên, dù sao vẻ ngoài nam nhân hiện tại khác trước nhiều lắm.

”Lăng Tịch, đó là em trai của anh sao?”

Trọng Thần là người thân thiết nhất nam nhân tại đây, đã hỏi, cũng chỉ chỉ Bạch Tiểu Hàn, trong ánh mắt mang theo điểm ngạc nhiên. Hắn lúc trước đã cảm thấy nam nhân rất tuần tú, ở trong chỗ này làm nhân viên nhỏ rất đáng tiếc, nhưng không nghĩ tới nam nhân này cạo râu hoàn toàn giống như là thay đổi thành người khác, người bên cạnh so sánh với thần tượng minh tinh trên tivi còn đẹp hơn rất nhiều.

“Không phải, hắn là con ta.”

Nam nhân hướng Trọng Thần lễ phép gật gật đầu. Nam nhân lúc mới tới rất nhiều chuyện cũng đều không hiểu, thường thường sẽ kiểm sai hàng, ít nhiều nhờ Trọng Thần dạy cho, mới có thể bảo vệ phần công việc này, không bị sa thải.

“Con trai..”

Người thiếu niên kia ít nhất cũng có mười lăm, sáu tuổi, sao là con của hắn?! Lẽ nào Lăng Tịch vừa trưởng thành liền có con?! Trọng Thần vẻ mặt kinh ngạc, xem ra nam nhân là cái loại rất khiêm tốn, đồng thời lại rất truyền thống, không nghĩ tới lại sống như vậy.

“Ta phải đi trước, người cũng đi làm việc đi.”

Đối với việc Trọng Thần kinh ngạc, nam nhân cũng không có giải thích gì, nam nhân liền mang theo Bạch Tiểu Hàn đi vào chỗ làm việc. Kho hàng tại siêu thị diện tích cũng không lớn nhìn một cái là thấy góc phòng. Vì tiết kiệm không gian, kho hàng bên trong hàng hóa tất cả đều chồng chất lên nhau, cứ việc phân loại từng hàng, nhưng mỗi lần xếp hàng vẫn là phải tiêu phí một phen công phu. Cửa kho hàng để cái ghế dựa, không có việc gì nam nhân làm có thể nằm ở ghế nghỉ ngơi, thậm chí còn có thể nghe một chút âm nhạc gì gì đó, nhưng không thể rời trước giờ tan tầm, đây là quy định. Nếu muốn nghỉ phải xin phép, sẽ bị khấu trừ nửa ngày tiền lương.

“Tiểu Hàn, ngồi đây, ba đi xem hàng hóa được không?”

Nam nhân đem Bạch Tiểu Hàn ẩn ngồi ghế.

“Dạ, được.”

Dù nghe không hiểu là có ý gì, nhưng Bạch Tiểu Hàn vẫn là ngoan ngoãn gật gật đầu.

4. Chương 4

Nam nhân cười sờ sờ đầu Bạch Tiểu Hàn, lấy giấy bút đi vào kho hàng bên trong kiểm kê hàng hóa chồng chất, xem cái gì vậy cần bổ sung nguồn cung cấp, cái gì bảo đảm chất lượng đến kỳ hạn, sau đó lại đem chúng ghi lại. Cách vài ngày liền cần làm công tác này. Tuy rằng kho hàng không lớn, nhưng đem mấy thứ này kiểm kê xong, cũng ước chừng hơn một giờ. Chờ hẩn đi ra khỏi kho hàng nhìn đến Bạch Tiểu Hàn ngoan ngoãn nằm ở ghế dựa ngủ, khuôn mặt trắng mịn lộ vẻ thần nhiên vui lòng, lông mi thật dài ngẫu nhiên rung động vài cái, cái mũi cao thẳng, thoát nhìn giống như là một thiên sứ đang ngủ say.

Làm xong, nam nhân cầm sổ sách vốn đi tìm người phụ trách báo cáo kết quả, cũng cố ý xin nửa giờ đi bên ngoài mua cho Bạch Tiểu Hàn món hẩn thích ăn nhất. Không biết là do nam nhân đã đổi mới hình tượng hay không, người bán bánh nướng cho thêm cũng không thu tiền, không có biện pháp, nam nhân đành phải nói cảm tạ, cầm một túi to trở về siêu thị.

“Ba.”

Nam nhân mới vừa đi tới cửa siêu thị, liền bị một bóng người xông lên gắt gao ôm lấy, người kia còn không ngại đem nước mắt của hẩn hướng trên người nam nhân cọ cọ

“Người đi đâu? Có phải không cần Tiểu Hàn hay không?”

Vừa rồi tỉnh lại phát giác nam nhân không thấy, gọi đều không có đáp lại. Tiểu Hàn rất sợ hãi, sợ nam nhân sẽ như vậy đem hẩn vứt bỏ...không biết đường cứ dạo một vòng vẫn là không có nhìn thấy nam nhân, gặp được 1 bác lớn tuổi chỉ dẫn, lại chạy đi tìm nam nhân... Vừa mới đi tới cửa, liền nhìn thấy nam nhân, không khỏi đau xót, mặc kệ bên cạnh có người đang nhìn, liều lĩnh đi lên ôm lấy nam nhân, cũng đem ủy khuất phát tiết ra.

“Như thế nào lại thế, ba sao lại không cần Tiểu Hàn.”

Ngực bị Bạch Tiểu Hàn đâm vào thô lỗ làm cho có điểm đau, nhưng nam nhân cũng không có vội vã đem hẩn đẩy ra, mà là giơ tay lên vuốt lưng Bạch Tiểu Hàn ôn nhu trấn an tâm tình của hẩn,

“Ba đi mua món ngon cho con, có muốn ăn hay không?”

“Ăn.”

Cái đầu chôn ở ngực nam nhân nhỏ giọng lên tiếng, trong giọng nói mang theo điểm giọng mũi, nghe đáng thương hề hề. Nam nhân thương tiếc hôn lên sợi tóc mềm mại của Bạch Tiểu Hàn, sau đó cẩn thận đẩy ra, đem vật cầm trong tay nhét vào trên tay của hắn,

“Ăn đi, nhanh ăn đi.”

“Ba, đừng không cần con.”

Bạch Tiểu Hàn cắn cắn môi, đôi mắt đầy nước

“Vừa rồi Tiểu Hàn rất sợ.”

“Ngoan, ba sẽ không có không cần con.”

Nam nhân lại một lần nữa hứa hẹn,

“Tiểu Hàn như vậy ngoan, ba như thế nào sẽ bỏ được mà không cần con.”

Bạch Tiểu Hàn dùng giọng mũi thanh âm nhẹ nhàng đáp

“Dạ”

Đem vật cầm trong tay phân một nửa đưa cho nam nhân,

“Ba, người cũng ăn.”

“Vâng, chúng ta vào bên trong ăn đi.”

Mắt nhìn bên cạnh vài người đứng xem náo nhiệt, nam nhân lôi kéo Bạch Tiểu Hàn đi vào .

Đợi cho nam nhân mang theo Bạch Tiểu Hàn đi trở ra, cách đó không xa một chiếc xe sang trọng đang theo dõi họ, cửa kính xe chậm rãi kéo đi lên, bên trong xe là một người thanh niên lạnh lùng phân phó thuộc hạ. Họ không thuộc về khu vực này, chiếc xe cao cấp nhanh chóng rời đi.

Lăng Tịch, cuối cùng đã tìm được người.

Người thanh niên cười lạnh lùng, đáy mắt cũng là một mảnh âm lãnh.

5. Chương 5

“Trình, tìm người thu mua cái siêu thị nhỏ kia, thuận tiện, đem ngôi nhà nam nhân ở đó cũng mua luôn”

Giọng thật lạnh lẽo

“Ta thật ra muốn nhìn xem hắn mang theo cái tên ngu ngốc có thể đi nơi nào.”

“Thiếu gia...Thật sự làm như vậy sao?”

“Nghe không hiểu, ngươi có ý ngăn cản, còn rất nhiều người có thể thay thế vị trí của ngươi.”

Người bên cạnh Trần Trình lạnh lùng liếc mắt một cái, ngã thân mình ra sau nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Con người lạnh lùng kia nhìn một cái, không khí trong xe trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo như băng. Trần Trình thất sắc, cung kính đáp

“Vâng thưa thiếu gia.”

Trần Trình cẩn thận xem xét ánh mắt người bên cạnh từ từ nhắm lại nghỉ ngơi, lòng khẽ hít một hơi. Thật sự là oan nghiệt...

Sau khi cùng Bạch Tiểu Hàn ăn xong liền bị Trọng Thần gọi đi chuyển hàng. Lần này, nam nhân cố ý ở cùng Bạch Tiểu Hàn một chút, mới đi theo Trọng Thần ra ngoài. Ở cửa chính Siêu thị một chiếc xe vận tải lớn bên trên rất nhiều mặ hàng là thứ Lăng Tịch lần trước kiểm kê cần bổ sung thêm hàng hóa. Đây là việc của nam nhân, phải mang tất cả vào kho hàng bên trong, trước tiên phải phân loại chất đồng cho tốt.

Lăng Tịch không muốn nhờ Trọng Thần hỗ trợ, vì trong cửa hàng cũng không nhân rồi, khoảng cách cũng không xa nhưng nhiều hàng hoá cũng khiến nam nhân có chút vất vả, mồ hôi chảy xuống cằm không ngừng, rơi cả xuống sàn đọng thành vũng.

Đợi cho hoàn thành công việc vất vả, nam nhân chưa kịp nghỉ ngơi liền lại bị người phụ trách gọi vẽ tranh hoặc viết chữ thư pháp. Chữ viết của nam nhân rất khá thêm vào đó Lăng Tịch lại hiền lành ít nói cho nên việc đó rất tự nhiên liền giao cho nam nhân. Đối với việc giao phó thêm công tác, nam nhân cũng không có cái gì oán hận. Dựa theo lời nói của quản lý nam nhân rất giỏi sáng tác tranh hoặc chữ viết thư pháp... Có lẽ là rất vừa lòng biểu hiện của Lăng Tịch, sau khi nam nhân viết xong một đồng tranh chữ, người phụ trách phá lệ cho nam nhân về trước tan tầm. Nam nhân cảm kích nói đa tạ, mang theo Bạch Tiểu Hàn trở về nhà.

Trên đường về nhà, Bạch Tiểu Hàn gắt gao cầm lấy tay nam nhân rồi cái gì cũng không chịu nói, chính là ngẫu nhiên dùng hai tròng mắt hồng hồng nhìn nam nhân vài lần...

Đứa nhỏ này làm cái gì mà không được tự nhiên? Nam nhân hơi nhú mày, đợi về đến nhà mở miệng hỏi Bạch Tiểu Hàn,

“Tiểu Hàn, như thế nào, không vui?”

“Ba.”

Bạch Tiểu Hàn nhỏ giọng gọi nam nhân một tiếng, trong lời nói mang theo sự đau lòng,

“Người đừng đi làm có được không? Rất vất vả.”

Nói xong, Bạch Tiểu Hàn giơ tay lên xoa xoa giọt mồ hôi trên mặt nam nhân, cũng ân cần rót ly nước đưa cho Lăng Tịch.

“Ba không sao.”

Nam nhân tiếp nhận ly nước từ Bạch Tiểu Hàn đưa cho, khước miệng cong lên hài lòng.

“Ba muốn cho Tiểu Hàn thoải mái một chút, cho nên phải đi làm.”

Tại thời điểm Lăng Tịch khốn khó nhất là được mẹ của Bạch Tiểu Hàn cứu mang. Hiện giờ người phụ nữ thiện lương ấy đã mất, việc chiếu cố Bạch Tiểu Hàn là trách nhiệm của mình. Nam nhân muốn cho hắn sống tốt một chút, nếu có thể còn muốn mang Bạch Tiểu Hàn đi bệnh viện kiểm tra, xem hắn có khôi phục như cũ hay không.. sẽ rất đáng tiếc nếu hắn vẫn duy trì đầu óc như một đứa trẻ nhỏ.

“Ba, con giúp người xoa bóp.”

Bạch Tiểu Hàn đứng lên dẫn đo đưa tay đặt trên vai nam nhân. Tiểu Hàn dùng lực đạo thật sự chuẩn, ấn thật sự thoải mái, nam nhân chậm rãi khép lại mi mắt, cảm thụ được phần tình cảm phụ tử phụ tử ấm áp này.

6. Chương 6

“Tiểu Hàn, làm đi.”

Đợi gân cốt thư giãn hơn Lăng Tịch để lại tay Bạch Tiểu Hàn khoát lên trên vai mình, đem Bạch Tiểu Hàn kéo ngồi ở bên cạnh.

“Hôm nay đi chơi vui sao?”

Bạch Tiểu Hàn hip mắt cười, vội không ngừng gật gật đầu,

“Rất vui.”

Chỉ cần cùng ba cùng một chỗ, hẳn liền rất vui vẻ.

“À, vậy là tốt rồi. Bất quá ngày mai vẫn phải ngoan ngoãn đi đến trường.”

Nam nhân nhéo nhéo mặt buồn thiu của Bạch Tiểu Hàn, buồn cười nói:

“Mấy ngày nay ta sẽ bớt thời giờ đi giúp con tìm trường học khác, chờ tìm được nơi thích hợp, lại đi làm thủ tục chuyển trường.”

Phòng chừng nhất thời cũng khó tìm được trường thích hợp, bất Bạch Tiểu Hàn ngày ngày đi theo nam nhân đi làm cũng không phải biện pháp, để Bạch Tiểu Hàn một mình ở nhà cũng lo lắng, cho nên vẫn là cho hắn đi học.

“Được thôi.”

Bạch Tiểu Hàn rất không tình nguyện phải gật gật đầu.

“Ngoan, có đói bụng không?”

“Một chút.”

“Vậy chơi một lát, ba đi nấu cơm cho ăn.”

Nam nhân sờ sờ đầu Bạch Tiểu Hàn rồi đứng lên đi vào phòng bếp. Nhìn nhìn bóng dáng Lăng Tịch, Bạch Tiểu Hàn cởi giày nằm ở trên giường, mở TV xem phim hoạt hình.

Thật là một nơi không lớn. Nghe trong phòng truyền đến âm thanh, nam nhân lắc lắc đầu, đáy lòng có một nguyện vọng muốn kiểm chút tiền mang Bạch Tiểu Hàn đi kiểm tra cũng càng thêm mãnh liệt... không muốn làm cho Bạch Tiểu Hàn vẫn đã bị người khác thương hại hoặc là treo ghẹo, hy vọng Bạch Tiểu Hàn có thể sinh hoạt như người bình thường.

Dem đồ ăn tất cả đều bưng lên bàn, nam nhân gọi Bạch Tiểu Hàn ra ăn cơm.

Việc làm tại siêu thị tiền lương rất có hạn, bỏ ra học phí của Bạch Tiểu Hàn, tiền thuê nhà, điện nước cũng là một số rất lớn, vài tháng còn phải mua vài bộ quần áo cho Bạch Tiểu Hàn, hơn nữa Bạch Tiểu Hàn đang ở trường sữa cùng thịt để ăn ắt không thể thiếu... Nhẩm tính tổng cộng mỗi tháng tiền lương sẽ không có còn lại bao nhiêu. Lăng Tịch không có bằng hữu, không có đồng hương không có ai gọi đi tham gia tiệc tùng, bằng không sẽ thật đáng lo.

Dù việc gì cũng tiết kiệm, nhưng đối với Bạch Tiểu Hàn một chút cũng không keo kiệt, thậm chí mỗi ngày còn cho hắn một ít tiền lẻ.

Bản thân Lăng Tịch bình thường chỉ ăn một chút dưa muối, quanh năm suốt tháng cũng không có mua bộ quần áo mới. Tuy rằng khổ nhưng cũng vẫn kiên định, hơn nữa có Bạch Tiểu Hàn ở bên cạnh, nam nhân cảm thấy được rất vui vẻ, dù khổ hay mệt, cũng có giá trị...

Bạch Tiểu Hàn nhìn dưa muối trong chén Lăng Tịch, lại đem thịt cho hắn, Tiểu Hàn bỏ thịt vào bát nam nhân

“Ba, cũng ăn.”

“Ba ăn rồi.”

Hành động của Bạch Tiểu Hàn làm cho nam nhân có chút vui vẻ lại đem thịt bỏ lại bát Bạch Tiểu Hàn

“Tiểu Hàn thân thể đang phát triển, hắn là cần ăn nhiều một chút.”

“Á.”

Có lẽ là tin theo lời nam nhân, Bạch Tiểu Hàn cũng không có chối từ, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm. Thấy Bạch Tiểu Hàn nghe lời, nam nhân trên mặt có ý cười chậm rãi biến mất, thay bằng sự thần nhiên chưa sót. Có lẽ, cần đi tìm thêm việc, tận lực kiếm thêm chút tiền...

7. Chương 7

Ngày hôm sau nam nhân đem Bạch Tiểu Hàn đưa đến trường học bằng xe buýt, lại đi vòng vào một hồi mới đến siêu thị. Từ xa đã thấy bên ngoài siêu thị có rất nhiều người, những người đó tựa hồ đang bàn cái gì, tiếp theo, lại có người mang cái thang đi ra, để leo lên tháo băng hiệu siêu thị.

Sao lại thế này? Nam nhân hơi chút sửng sốt trong chốc lát, bước nhanh hơn. Vừa mới đến chỗ đám người,

tiếng Trọng Thần liền từ một bên vang lên,

“Lăng Tịch, chờ chút. Đây, đây là tiền lương tháng này của anh.”

Nói xong, Trọng Thần đến kéo Lăng Tịch sang một bên, đưa cho nam nhân một cái phong thư, bên trong chứa tám ngàn phiếu.

” Đây...”

Nhìn phong thư Trọng Thần đưa cho, nam nhân có chút không rõ. Bây giờ còn chưa đến thời điểm phát tiền lương? Huống hồ Trọng Thần cũng chỉ là một nhân viên nhỏ, cũng không phải kế toán, hẳn không quản lý tiền.

“Như thế đây, bằng hiệu sắp bị tháo.”

Trọng Thần chỉ bằng hiệu kẻ bên giải thích:

”Ngày hôm qua anh về sớm, cho nên không biết tình huống. Tại thời điểm tan tầm, 1 người giàu có đến thu mua siêu thị. Anh cũng biết, siêu thị này hoạt động cũng chẳng ra sao cả, bữa rau bữa cháo, nhưng muốn dựa vào nó kiếm tiền dừng nghĩ. Cho nên nhìn đến số tiền trong hợp đồng khiến cho ông chủ ký ngay. Đây hôm nay chúng ta vào đây lĩnh tiền lương, thấy anh còn chưa tới, ta trước hết thay anh nhận, miễn cho anh tháng này liền làm không

“Cám ơn.”

Nam nhân cảm kích gật gật đầu. Kỳ thật cho dù Trọng Thần lấy phần tiền này làm như không có Lăng Tịch cũng không có cách nào đuổi theo lấy lại được. Tuy rằng không bao nhiêu tiền, nhưng đối với bọn họ có thể dùng trong mấy tháng.

“Đừng khách khí, phải thế chứ.”

Đối với Trọng Thần có chút khó khăn, nhưng hoàn cảnh Lăng Tịch càng khó hơn, người con trai của Lăng Tịch xem ra cũng không phải rất khỏe, vừa thấy liền không giống như là loại có thể tự lực. Hắn cũng có thể giúp đỡ. Bất quá mỗi lần nam nhân đều sẽ cự tuyệt hỗ trợ, nếu thật sự có cũng sẽ rất khách khí nói lời cảm tạ và sẽ đi mua bao thứ gì đó trả lại.

“Đúng rồi, anh có tính toán gì không? Có tính làm việc nơi nào chưa?”

Trọng Thần từ trong túi tiền lấy ra một gói thuốc lá, rút ra 1 điếu để lên miệng, lấy ra bật lửa đốt, hút vài hơi.

“Còn chưa biết.”

Nhìn theo Trọng Thần thản nhiên nhả khói, nam nhân rất thành thực nói. Hắn phía trước còn muốn bớt thời giờ để đi làm thêm, tận lực kiếm ít tiền. Ai biết hôm nay liền nhận được tin xấu này. Chuyện này đến bất ngờ, làm cho Lăng Tịch có chút trở tay không kịp. Hiện tại thất nghiệp, hắn là phải mau chóng đi tìm một phần công việc, có lẽ là an nhàn đã lâu nên không rất kịp phản ứng. Phải tính toán một chút cho cuộc sống sau này.

“Ta tính mở một quán nhỏ, anh nếu không chê liền cùng nhau làm đi.”

Trọng Thần đem bật lửa nhét vào túi quần, sau đó đưa tay qua vỗ vỗ vai nam

“Đương nhiên, nếu sợ mất mặt mà có phương pháp tốt hơn vậy đi làm. Nếu không tìm được việc cứ tới tìm ta, ta cùng anh làm.”

Nói xong, Trọng Thần liền tự cười, lời này nghe như là đồ mặt dày.

Bất quá thật là trong lòng hắn suy nghĩ vậy, hắn cảm thấy được cùng nam nhân rất hợp ý, nam nhân lại dẫn theo con hắn là cần phải được giúp. Hắn tay nghề cũng không tệ lắm, đoạn đường hắn chọn tốt lắm, chịu khó chút, tổng thu nhập cũng có thể hơn làm ở siêu thị.

“Vâng, ta đã biết.”

Không giống như bên ngoài người lừa ta gạt, người trước mặt làm cho nam nhân cảm giác được ấm áp, đáy mắt cũng chậm rãi hiện lên vài tia miên mang. Cùng Trọng Thần lại hàn huyên trong chốc lát, nam nhân cầm phong thư đi về nhà. Đi ngang qua sạp báo nam nhân lấy tiền lẻ mua 1 tờ báo, tính toán một hồi đi xem tin tức thông báo tuyển dụng.

8. Chương 8

Lăng Tịch thuê 1 phòng, là nhà cũ cải biến thành 3 gian cho thuê, diện tích nhỏ, tiền thuê cũng không rẻ. Nhưng nơi này giao thông rất thuận tiện, gần chỗ làm việc còn cách trường Bạch Tiểu Hàn không quá xa, cho nên mới khê căn môi thuê phòng này. Cũng may tuy rằng phòng không lớn, nhưng có một phòng bếp nhỏ cùng một cái toilet, cũng coi như không có trở ngại.

Bởi vì chỉ có một gian phòng, nam nhân hay dùng vải bố đem phòng ngăn cách chia làm hai gian, một gian phòng khách một gian phòng ngủ. Phòng ngủ giường cũng không lớn, cũng may hai người đều gầy, lúc ngủ cũng không xoay trở nhiều nên ngủ cùng một chỗ cũng không có vấn đề gì.

Phòng bài trí không nhiều lắm vì diện tích thật sự là quá nhỏ, có chút chật chội nhưng cũng sạch sẽ, thoát

nhìn cũng không hỗn độn. Nam nhân rất có ý tưởng tại góc tường trên đầu tủ để một cái bình hoa, bên trong là mấy đóa mà một cô bé tặng Bạch Tiểu Hàn.

Bạch Tiểu Hàn không ở trong phòng có vẻ có chút lạnh, Lăng Tịch đổi dép, lập tức đi vào phòng ngủ, nằm trườn lên giường lật xem báo mới mua. Dem báo lật tới lui phát giác cũng không có công việc thích hợp. Hoặc là phải học ở trường lớn, nhiều bằng cấp hoặc là phải nhiều kinh nghiệm, nam nhân đều không có. Mà chỉ có làm bảo vệ linh tinh, cũng yêu cầu có thân cao thể trọng tốt, cũng không tính mình rất khỏe, nhưng thể trọng hoàn toàn không đạt như thông báo tuyển dụng yêu cầu. Hiện giờ tìm công việc cũng khó như vậy sao? Nam nhân bất đắc dĩ thở dài, đem báo chí để ở một bên, ôm đầu nằm ở trên giường lẳng lặng tự hỏi kế tiếp nên làm cái gì bây giờ.

Chẳng lẽ thật sự cùng Trọng Thần đi mở quán? cũng không phải ngại mở quán mất mặt, chính là cảm thấy được cứ luôn nhận ân huệ người khác cũng không tốt. Vẫn là trước đi tìm việc làm rồi nói sau, nếu thật sự là không có biện pháp, lại đi tìm Trọng Thần cũng được.

Sau khi hạ quyết tâm, nam nhân ngồi dậy lấy một tờ báo lại một lần nữa mở ra xem. Tuy rằng đã nhìn vài lần, nhưng vẫn là muốn kiểm tra lại, nhìn xem có chỗ nào đạt không. Ngay lúc nam nhân cẩn thận tra tìm, ngoài phòng truyền đến vài tiếng đập cửa, là bà chủ kia với thanh âm chói tai,

“Lăng Tịch, mở cửa.”

“Đến đây.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, nam nhân mau bỏ qua tờ báo trong tay, hướng cửa đi đến. Chính là bởi vì đi quá mau, nam nhân thiếu chút nữa bị vấp ghế té, cũng may đúng lúc vịn một bên tường, nên cũng không có sao.

Chờ cửa mở, bà chủ kia trên mặt che kín mây đen, nam nhân lần nữa tỏ vẻ ngượng ngùng. Đã biết bà chủ rất xấu tính, vì tránh cho không cần thiết phiền toái, không có đòi tiền, tận khả năng nói ngọt trấn an.

“Lăng Tịch a, người ở đây cũng ở một thời gian ngắn đi?”

Bà chủ không hề giận liếc mắt một cái, kéo dài âm điệu nói:

“Ta đối đãi người cũng coi như không tệ đi. Nhiều lần người giao trễ tiền thuê nhà, ta cho người trễ, thậm chí phí điện nước, đều là cho người... Không biết người có nhớ hay không?”

“Nhớ rõ nhớ rõ.”

Sao đột nhiên nói đến điều này? Tiền thuê tháng này giao rất đúng hạn cùng phí điện nước.

“Nhớ rõ là tốt rồi, miễn cho ta bị nói là không có tình người.”

Bà ta sờ sờ bàn tay mập mạp của chính mình,

“Có người đưa giá cao muốn mua phòng ở của ta, cho nên, phiền toái người mau chóng dọn ra ngoài.”

“Dạ sao?”

“Nghe không hiểu? Ta đây sẽ lặp lại một lần. Ta cho người hai ngày thời gian đem đồ vật dọn đi ra ngoài, ngày mai buổi tối ta sẽ lại đây thu phòng, nếu đến lúc đó người không đi đừng trách ta không khách khí.”

Nói xong, bà sờ sờ đầu tóc, xoay người lung lay lão đảo đi ra thang lầu.

Phải chuyển nhà? Sao đột nhiên như vậy?! Nam nhân nghi hoặc đóng cửa phòng, một lần nữa nằm trở về giường. Đầu tiên là mất việc, tiếp theo phòng ở bị người mua... Cứ nghĩ không ra vậy trong đó có liên hệ gì, nhưng thật sự là quá mức trùng hợp, làm cho người ta không thể không nghĩ nhiều.

9. Chương 9

Suy nghĩ trong chốc lát vẫn là không có gì rõ ràng, Lăng Tịch cũng không có lại tiếp tục khó xử chính mình, đem báo bỏ một bên, vào phòng bếp chuẩn nấu cơm, vừa làm vừa nghĩ nên đi nơi nào tìm phòng ở, vốn tìm được phòng ở liền không dễ dàng, lại thế nào trong vòng hai ngày đi ra ngoài... Nam nhân có chút khó xử.

Chẳng lẽ... tìm Trọng Thần hỗ trợ sao? Chỉ duy nhất có bằng hữu là Trọng Thần. Trừ hấn ra, nam nhân không thể tưởng được còn có thể lại đi tìm ai giúp. Tự hỏi thật lâu, nam nhân vẫn còn gọi điện thoại cho Trọng Thần đại khái nói hoàn cảnh chính mình hiện tại. Nghe nam nhân có chút nói gấp, Trọng Thần rất nhiệt tình giúp nam nhân tìm phòng ở, cũng cho mượn phòng ở vài ngày, dù sao hấn nơi đó còn có gian phòng trống. Hơi chút chần chờ trong chốc lát, nam nhân vẫn là đồng ý, cũng có chút ngượng ngùng nói cảm tạ cùng Trọng Thần. Dù sao bây giờ là thật sự không có cách nào, bằng không cũng không muốn đi phiền Trọng Thần.

Từ chối việc Trọng Thần muốn giúp dọn hành lý, nam nhân chỉ cùng Trọng Thần nói vài câu mới cúp điện thoại, ngồi ở bên cạnh bàn chờ đợi Bạch Tiểu Hàn trở về. Không biết Bạch Tiểu Hàn biết bọn họ chuyển nhà sẽ có phản ứng gì. Nghĩ đến bọn họ còn phải đi nhờ Trọng Thần bên kia, nam nhân mở tủ treo quần áo lấy ra vài cái túi thật to bắt đầu sắp xếp lại hành lý.

Toạ nhìn cũng không nhiều, nhưng một khi sắp xếp nam nhân mới phát giác, đồ linh tinh gì đó thật không ít, đồ mặc đầy hai cái túi. Lúc nam nhân tiếp tục dọn lại hành lý, ngoài phòng truyền đến tiếng đóng mở cửa, giọng Bạch Tiểu Hàn truyền đến,

“Ba, đang làm gì?”

“Tiểu Hàn đã về”

Nam nhân buông túi trong tay, đi ra rửa tay, sau đó lôi kéo Bạch Tiểu Hàn ngồi vào bên cạnh bàn, cũng đưa cho hắn một đôi đũa,

“Đến, ăn cơm trước. Hôm nay ở trường học có tốt không?”

Lăng Tịch không có nghĩ muốn cho Bạch Tiểu Hàn đến trường học để có bao nhiêu tri thức, hiện tại xem ra, Bạch Tiểu Hàn có thể sống được vui vẻ, thân thể cũng khỏe mạnh bình an, là đủ rồi.

Ở trong trường học có rất nhiều bạn cùng lứa tuổi, cùng bọn họ ở chung, Bạch Tiểu Hàn nhất định sẽ tốt hơn, ít nhất sẽ làm hắn sáng sủa rất nhiều. Huống hồ cũng phải lúc nào cũng giữ Bạch Tiểu Hàn, có trường học trói buộc, sẽ thả lỏng hơn.

“Dạ tốt ”

Hôm nay không ai nói hắn ngốc, thậm chí người ngồi cùng bàn còn chủ động tìm hắn chơi, hắn rất vui vẻ. Nhìn Bạch Tiểu Hàn trên mặt vui cười, nam nhân yên tâm không ít. Gắp thức ăn vào bát hắn, nam nhân thử thăm dò nói ra bọn họ muốn chuyển nhà khi nhìn đến Bạch Tiểu Hàn cũng không có phản ứng gì, nam nhân nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi ăn cơm xong, nam nhân tiếp tục dọn dẹp sắp xếp lại hành lý. Bạch Tiểu Hàn cũng không có nhàn rỗi, chủ động đi đến bên cạnh phụ giúp.. Có Bạch Tiểu Hàn hỗ trợ, nam nhân động tác nhanh hơn không ít. Không bao lâu, bên trong gian phòng trừ bỏ mấy thứ đồ điện tử ở ngoài, còn lại gì đó đều được cất vào túi.

10. Chương 10

Không có nghĩ ngơi, Bạch Tiểu Hàn ở nhà trông hành lý, Lăng Tịch thì chạy đi xuống lầu kêu xe ba bánh lại đây, sau đó đem hành lý tất cả đều chất lên xe mang theo Bạch Tiểu Hàn đi đến nhà Trọng Thần. Trước đây bất quá Trọng Thần có mời đến nhà ăn cơm, cho nên nhớ rõ vị trí nhà Trọng Thần. Bởi vì đường không quá xa, rất nhanh, liền tới.

Nam nhân giơ tay lên gõ cửa rất nhanh cửa liền mở ra, xuất hiện trước mặt họ là Trọng Thần đang cởi trần.

“Vào đi.”

Trọng Thần có vẻ rất vui vẻ, đem hành lý tất cả đều bỏ vào trong phòng sau, lại tửu lạnh cầm một lon đồ uống ướp lạnh đưa cho Bạch Tiểu Hàn. Không biết bởi vì lon đồ uống này hay không mà Bạch Tiểu Hàn đối với Trọng Thần không hề có thái độ chán ghét, tự mình ngồi ở một bên uống.

“Thật sự là ngại quá, cho người thêm phiền, ta sẽ mau chóng tìm được phòng để dọn đi.”

Nam nhân ngồi dựa vào Bạch Tiểu Hàn trên ghế sa lon, Trọng Thần nhìn chăm chăm vào cha con họ

“Không quan hệ, dù sao phòng ở cũng còn trống, anh muốn ở bao lâu cũng không sao.”

Trọng Thần khoát áo vào, nhìn đôi phụ tử kia không giống quan hệ phụ tử. Bị Trọng Thần nhìn nam nhân giật mình, thuận miệng tìm cái đề tài để che dấu xấu hổ,

“Một mình người ở sao?”

“Vâng, ba mẹ ta đã về hưu, ngại trong thành phố rất ồn ào, liền dọn về ở với ông bà. Các người đem đồ vật để ổn sau liền nghỉ ngơi một lát đi, ta còn phải đi ra ngoài nói chuyện mở quán, muộn một chút rồi trở về mời các người ăn cơm.”

“Vâng, người đi công việc trước đi.”

Đợi Trọng Thần đi rồi, lưu cho họ 1 cái chìa khóa, đáy mắt nam nhân nổi lên tia dao động. Bọn họ bắt quá là ở chung một thời gian ngắn chỉ là đồng nghiệp mà thôi. Hắn liền dễ dàng như vậy cho họ dọn tới nhà, đưa cho cái chìa khóa. Là nên nói hắn quá tín nhiệm mình? Vẫn là nói hắn thật tốt? Nam nhân thở dài, nắm chặt cái chìa khóa.

“Có lẽ, bắt đầu từ bây giờ mình có thêm một người bằng hữu.”

“Ba, muốn uống hay không?”

Nghe được nam nhân nói nhỏ giọng, Bạch Tiểu Hàn nghiêng đầu đem vật cầm trong tay đến trước mặt nam nhân, ánh mắt vui vẻ,

”Uống đi, uống

“Ba không khát, con uống đi.”

Lăng Tịch khẽ đẩy tay Bạch Tiểu Hàn ra, cười sờ sờ đầu của hắn.

Cùng Bạch Tiểu Hàn ngồi một lát, nam nhân đi vào trong phòng mang hành lý sắp xếp, nghĩ đến còn chưa trả chìa khóa phòng ở trước, nam nhân lại đi một chuyến. Lúc trở về có chút kinh ngạc phát hiện Bạch Tiểu Hàn đang quỳ trên mặt đất cùng Trọng Thần vật cổ tay, mặt đỏ bừng, gân xanh cũng nổi lên, nhìn ra được, bọn họ đang phân cao thấp. Khi nhận thấy nam nhân, Trọng Thần vừa phân tâm liền bị Bạch Tiểu Hàn thừa cơ hội, rất nhanh, liền hòa nhau một ván.

“A, thắng rồi! Ba, con thắng!”

Bạch Tiểu Hàn hưng phấn đứng lên chạy đến bên cạnh nam nhân, khoe công, cầm lấy tay nam nhân lắt lắt.

“Ừ, Tiểu Hàn thật là lợi hại.”

“Ba, muốn thưởng.”

Bạch Tiểu Hàn dùng ánh mắt chờ mong liếc mắt một cái, gặp nam nhân không có phản đối, liền cẩn thận nói ra yêu cầu

“Con nghĩ muốn hôn.”

11. Chương 11

“Khụ... Tiểu Hàn đừng làm loạn.”

Lăng Tịch có chút xấu hổ cự tuyệt Bạch Tiểu Hàn, không nghĩ tới, Bạch Tiểu Hàn tự nhiên trước mặt Trọng Thần lại yêu cầu như thế. Lăng Tịch cảm giác được ánh mắt tò mò cùng khiếp sợ của Trọng Thần, bất quá cũng không có muốn giải thích. Chẳng lẽ nói với hắn Bạch Tiểu Hàn đầu óc không tốt lắm? Đừng nói Bạch Tiểu Hàn ngay tại bên cạnh, cho dù hắn không có ở đây cũng không muốn ai đánh giá Bạch Tiểu Hàn như vậy.

“Tiểu Hàn, chú mời con đi ăn cơm được không? Là phạt vừa rồi chú thua Tiểu Hàn.”

Sau phút khiếp sợ Trọng Thần bình tĩnh lại. Cho dù kỳ lạ thì đó cũng là việc riêng tư của người khác, hắn không xen vào.

“Vâng, con muốn ăn trứng tôm.”

“Được, liền ăn trứng tôm.”

Cẩn thận lưu ý trong chốc lát Trọng Thần phát giác Bạch Tiểu Hàn cùng người bình thường khác nhau, cho nên rất nhanh liền quên vừa rồi Bạch Tiểu Hàn đưa ra yêu cầu kỳ lạ kia. Hắn chính là cảm thấy được nam nhân rất khó khăn, một người mang theo đứa con không bình thường, rất vất vả. Nghĩ như vậy, hắn đối nam nhân thương cảm lại tăng thêm vài phần. Trọng Thần mang theo cha con Bạch Tiểu Hàn đến một quán ăn để Tiểu Hàn ăn trứng tôm, gọi vài món đồ ăn, cũng kêu vài chai bia.

“Đủ rồi, gọi nhiều lắm ăn không hết.”

Thấy Trọng Thần còn có tiếp tục gọi thêm nam nhân mau ngăn lại tránh lãng phí.

“Vâng.”

Biết nam nhân là muốn thay hắn tính tiền, Trọng Thần kéo kéo khóe môi. Lấy chai bia mở nắp, rót một ly bia, mở miệng nói:

“Đến, làm một ly.”

“Vâng, cùng ly.”

Nam nhân bình thường rất ít uống rượu, nhưng nhìn đến Trọng Thần cao hứng như vậy, cũng không làm mất hứng. Liền rất phối hợp bưng ly lên, cùng Trọng Thần chạm cốc. Một bên, nam nhân chưa kịp ngăn lại, Tiểu Hàn cũng đã cầm 1 chai ừng ực ừng ực uống ngay. Uống xong, Bạch Tiểu Hàn híp mắt thè lưỡi, mặt cũng nhăn nhó

“Ba, thật khó uống”

“Khó uống đừng uống nữa”

Nam nhân đưa cho Bạch Tiểu Hàn một ly nước, buồn cười nói

“Súc miệng sẽ dễ chịu.”

“Dạ”

Bạch Tiểu Hàn nhận cái ly, làm theo nam nhân nói

“Lắng Tịch.”

Trọng Thần uống ly bia, nói ra nghi vấn trong lòng

“Ta rất ngạc nhiên, anh như thế nào lại có con lớn như vậy?”

Hơn nữa, lại là một người trí lực có vấn đề, lại không giống nam nhân chút nào.

“Hắn là con riêng vợ ta.”

Hơi chần chờ trong chốc lát sau đó nam nhân cũng nói ra quan hệ của họ. Trọng Thần giúp họ không ít luôn chiếu cố, nên cũng không muốn giấu diếm hẳn

“Khó trách.”

Trọng Thần gật gật đầu, đã hiểu, lại tiếp tục rót đầy ly cho nam nhân, thét to nam nhân cùng hắn chạm cốc.

So sánh khoảng cách tuổi Lăng Tịch cùng Bạch Tiểu Hàn không nhiều nói vậy nữ nhân kia nếu so với nam nhân lớn hơn nhiều... Thật sự là đáng tiếc. Trọng Thần trong lòng phát ra một tiếng thở dài.

Bữa cơm kéo dài đến tối mịt, no say đủ ba người mới tính tiền đi về nhà. Có lẽ bàn ăn là nơi hợp nhất để bày tỏ tâm tình, sau bữa cơm này nam nhân cảm thấy được thân thiết với Trọng Thần thêm không ít, làm cho nam nhân không kiên kỵ với hắn nữa.

Cùng Bạch Tiểu Hàn hợp lực đem Trọng Thần uống say đặt lên giường, nam nhân mới cùng Bạch Tiểu Hàn trải giường đi ngủ. Có lẽ lạ chỗ Bạch Tiểu Hàn vẫn tóm chặt ống tay áo của nam nhân không buông. Thẳng đến khi Bạch Tiểu Hàn ngủ say nam nhân mới cẩn thận đem tay Bạch Tiểu Hàn đẩy ra, sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Đêm đã khuya, hơn nữa chuyển nhà thật sự vất vả, cũng không lâu lắm, nam nhân liền ngủ say.

12. Chương 12

Ngày hôm sau thức dậy Lăng Tịch phát hiện không có Trọng Thần trong phòng. Bất quá trên bàn lại có để đồ ăn còn ấm, bên cạnh là một tờ giấy... Lấy tờ giấy nhìn một lần, đáy mắt nam nhân hiện lên vui vẻ. Đồ ăn đều là Trọng Thần cố ý vì bọn họ làm, trên tờ giấy viết nếu đồ ăn lạnh, bỏ vào nồi hâm lại, bên cạnh còn thấy một cái nồi nhỏ.

Sợ quấy rầy đến bọn họ nghỉ ngơi, Trọng Thần đi cũng không gọi bọn họ. Nam nhân đem tờ giấy để lại trên bàn, đi vào phòng đánh thức Bạch Tiểu Hàn.

Rửa mặt xong, đem đồ ăn của Trọng Thần ăn xong, nam nhân mới mang theo Bạch Tiểu Hàn ra ngoài.

Dù biết Bạch Tiểu Hàn không muốn, nhưng nam nhân vẫn là đem hắn đưa đến cửa trường học, nhìn hắn

đi vào nam nhân mới yên tâm rời đi.

Vốn mấy ngày nay phải đi tìm trường mới cho Bạch Tiểu Hàn, nhưng hiện tại không có việc làm, lại sống nhờ nhà Trọng Thần. Lăng Tịch thật sự là không có thể đổi trường thích hợp cho Bạch Tiểu Hàn. Hiện giờ quan trọng nhất là tìm việc chỉ có tìm được công việc, mới có tiền đi chi trả sinh hoạt.

Nam nhân đi toàn bộ các nơi xin việc lớn nhỏ, gửi đơn vào vài công ty, chỉ nhận được một chữ KHÔNG. Kỳ thật có một hai công ty có hứng thú, nhưng là nghe tới nam nhân chỉ có bằng trung học đã nói đáng tiếc phải từ chối.

Liên tiếp bị cự tuyệt nhiều lần nam nhân cũng không có nổi giận, vẫn tiếp tục tìm. Kỳ thật nam nhân chỉ tìm những nơi không có yêu cầu cao nhưng vẫn không thành công, đơn giản như là nhân viên kho hàng, bảo vệ, nhân viên văn phòng, nhưng lần nữa lại bị từ chối. Mà những người đó lấy lý do không có văn bằng đại học hoặc là bộ dạng rất đẹp vừa thấy chỉ biết làm không lâu. Như thế lập lại vô số lần, cho dù nam nhân có lòng cũng không khỏi bắt đầu có điểm phiền muộn. Sau khi bị từ chối nam nhân buồn bã quay về.

Văn bằng, bất quá là một tờ giấy mà thôi, thế nhưng lại được xem như rất trọng yếu. Nam nhân không khỏi có chút bất đắc dĩ. Lăng Tịch cũng không phải không đi học, ngược lại, vẫn ra sức học hành, chính là buộc phải rời khỏi trường khi rời khỏi cái nhà kia. Họ cho nam nhân chi phí ăn học, khi cắt đứt quan hệ thì tiền cũng bị chặt đứt. Toàn gia kia đã ra sát lệnh, cho dù nam nhân đi đến đâu cũng không có ai dám nhận.

Dọc theo con đường vắng có một chiếc xe chậm rãi theo dõi nam nhân đang ở lối đi bộ, đến chỗ bên cạnh cửa hàng cũng không có bị phát hiện, tiếp qua vài ngã tư đường, nam nhân đều không biết. Liên tiếp vấp phải trắc trở làm cho Lăng Tịch thoáng có chút uể oải, chậm rãi hít một hơi, nam nhân ngồi xe buýt trở về.

Sau vài ngày, nam nhân tiếp tục đi tìm việc, chính là vô luận cố gắng như thế nào, đáp án vĩnh viễn là KHÔNG. Thậm chí có những lý do từ chối vô cùng khó hiểu, giống như việc bổ trứng tìm xương

Qua vài ngày bị đả kích làm cho nam nhân trở nên càng ngày càng lo âu, đối mặt Trọng Thần thân thiết cũng không biết nên trả lời như thế nào cho phải, nam nhân rất phiền.

Lại một lần nữa từ chỗ xin việc đi ra, nam nhân có chút hoảng hốt đi từ từ trên đường, chiếc xe kia vẫn đi theo phía sau. Thời điểm nam nhân đến con ngõ nhỏ có chút yên lặng, chiếc xe kia đột nhiên chạy đến bên cạnh, tiếp theo nhảy xuống vài người bắt lấy nam nhân, chưa kịp kêu cứu mạng đã bị 1 cái khăn tay bịt kín miệng mũi, lập tức trước mắt tối sầm, trực tiếp hôn mê

13. Chương 13

Khi Lăng Tịch tỉnh lại trước mắt là một mảnh tối đen, mắt bịt kín hai tay cũng bị trói ra phía sau.

Sao lại thế này? Ban đầu thật sợ hãi nhưng sau đó cẩn thận tự hỏi hiện tại tốt cùng là chuyện gì xảy ra. Minh hiện tại còn có gì đáng giá làm cho người ta bắt cóc đòi tiền chuộc, cũng không có đặc tội người nào. Suy nghĩ kỹ lần nữa, nam nhân bị ai phát hiện cũng chỉ còn lại có một đáp án: người nhà kia tìm đến.

Không phải cũng đã đoạn tuyệt quan hệ rồi sao? Vì cái gì qua nhiều năm như vậy, lại chạy đến tìm ta? Là cảm thấy không cam lòng, chưa hết giận, cuối cùng là bởi vì sao? Nghĩ đến từ trước đến nay luôn luôn xử sự bình tĩnh nam nhân trên mặt cũng bắt đầu hiện lên vẻ bối rối.

“Người tỉnh.”

Một thanh âm lạnh lùng cất lên, theo sau, bịt mắt bị kéo xuống một khuôn mặt gợi nhớ những đường nét thân quen dường như đã gặp qua.

“Người là...?”

Cái thanh âm lạnh băng kia xa lạ chưa từng nghe, chẳng lẽ là đã đoán sai?

“Người đem ta mang đến nơi đây muốn làm gì? Người như vậy là bắt cóc, là phạm pháp.”

“Phạm pháp? Người là đang lo lắng cho ta?”

Khuôn mặt lạnh như băng kia hiện lên vài tia đùa cợt, đồng thời dùng hai đầu ngón tay nắm cầm nam nhân

“Người có rãnh, không bằng lo lắng cho chính người thì tốt hơn.”

“Người đến tốt cùng là ai?”

Ánh mắt bị mờ cũng không nhìn tốt, với một chút ánh sáng rọi không tới người trước mắt đến tốt cùng là ai, chỉ có thể phỏng đoán, rất vất vả. Đồng thời lại có cảm giác sợ hãi, rất không thoải mái.

“Ta là ai? Ta là người muốn trừng phạt người.”

Vẫn là thanh âm lạnh băng kia, chính là giờ phút này lại tăng vài phần đùa cợt. Nam nhân nghe được người kia đang cười, cười đến rất quỷ dị.

Rất nhanh, nam nhân liền hiểu được người nọ nói trừng phạt là cái gì...

Một vật thể lạnh lẽo đưa lên mặt nam nhân, cái vật thể mang theo mùi kim loại, có chút gay mũi. Cho đến

khi bị vật bén nhọn để ở cổ nam nhân mới sợ hãi, người kia một phen kéo. Nếu người kia dùng lực nặng một chút, cái mũi nhọn này sẽ cắm vào cổ họng... Nam nhân nghĩ mình đối mặt là một người điên nên có chút khấn trương nuốt vài ngụm nước miếng, muốn trấn an người kia rồi lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Muốn thử không?”

Cái thanh âm lạnh băng lần thứ hai vang lên,

“Chỉ cần ta lại dùng chút lực, cổ họng của ngươi sẽ bị vật này xuyên qua. Có phải rất kích thích hay không?”

“Người đến tột cùng muốn thế nào?”

Cận kề cái chết nam nhân đã hoàn toàn mất bình tĩnh, thanh âm đã có chút run rẩy.

“Ta muốn thế nào? Ha ha.”

Người kia chậm rãi buông cổ nam nhân ra, tiếp theo nam nhân nghe được tiếng y phục trên người bị xé nát, rất nhanh, trên người chỉ còn lại có quần lót.

“Nếu ta nói... Ta nghĩ muốn cắt nó, ngươi sẽ nghĩ như thế nào?”

Giọng nói như băng lại một lần nữa vang lên, bất quá lần này cũng không phải nơi cổ họng, mà là ở giữa hai chân. Người nọ vừa nói một bên dùng vật bén nhọn cọ cọ chỗ bộ vị, kích thích hạ bộ làm cái kia run rẩy đứng lên.

“Chắc chắn, Lăng Tịch, ngươi thật đúng là dám dăng, chỉ như vậy cũng có thể có phản ứng.”

Có tiếng kim loại rơi xuống đất, người kia đưa tay lạnh như băng vào giữa hai chân nam nhân, chạm vào cái vật nổi lên phản ứng, chậm rãi vuốt ve.

“Người là ai? Ta quen người.”

Nam nhân không để ý đến người kia đang châm chọc mình, chính là muốn người kia trong lúc vô tình để lộ ra tin tức để tìm ra đáp án mình muốn. Người kia biết tên của nam nhân, biết một số điều gì đó và có kế hoạch bất cớ. Người kia còn muốn làm những việc khiến nam nhân nhục nhã? Lăng Tịch không hiểu. Nhưng là thông qua hành động của người kia, nam nhân cảm thụ được trong đó có bí mật mang theo hận ý.

14. Chương 14

“Hư! Im lặng vậy.”

Người kia cũng không trả lời câu hỏi của nam nhân, mà là lấy tay để trên môi như làm động tác im lặng. Theo sau, miệng nam nhân bị cưỡng chế mở ra một cái khăn nhét vào, làm cho nam nhân không phát ra âm thanh gì.

“Kế tiếp, người hưởng thụ là được.”

Một trận cười ái muội, một bàn tay lạnh lẽo chụp lên lồng ngực của nam nhân, không chút nào thương tiếc chà xát, mà cái tay còn lại thì cho vào bên trong quần lót. Hành động sỉ nhục cộng thêm những lời nói kích thích bên tai. Người kia rất giỏi kỹ xảo vuốt ve nên nam nhân có phản ứng mãnh liệt vài phần, động tác người kia càng nhanh hơn. Đã lâu lắm nam nhân chưa có làm nên nhẹn không được tiết ra.

“Người bao lâu không có làm? Rất nhiều nha. ”

Sau giọng điệu trên tức kia, nam nhân bị lật nằm sấp, cũng bị người nọ từ phía sau xâm nhập.

“Người buông.”

Cảm thụ được động tác trên người, nam nhân càng vặn vẹo trong lòng chán ghét cũng tăng lớn vài phần. Hạn chính mình quá mức nhu nhược, lúc này tại đây một chút khí lực cũng không có. Sợ đến không nói được, cũng rất vô lực.

“Mơ tưởng.”

Động tác phía sau càng lúc càng nhanh, là người kia càng không khống chế được động tác như muốn lấy mạng. Lại nghe giọng nói không hề lạnh như băng, khiến tim nam nhân trong nháy mắt đập chậm nửa nhịp. Không biết là có phải là ảo giác không, người kia vừa rồi tựa hồ kêu một tiếng

“Ba”

Không đợi nam nhân kịp phản ứng đã bị bắt đổi thành tư thế quỳ nằm úp sấp tiếp tục bị ra vào. Bị động tác va chạm thô lỗ, hơn nữa nội tâm sợ hãi, nam nhân không kiên trì bao lâu liền một lần nữa ngắt đi.

15. Chương 15

Chương mười lăm

Không biết qua bao lâu, nam nhân mơ hồ nghe được bên cạnh có người kêu tên của mình, cố hết sức mở mắt, đã nhìn thấy căn phòng có chút quen.

“Anh đã tỉnh?”

Nhìn thấy Lăng Tịch tỉnh lại, Trọng Thần từ một bên lấy một cái khăn lông ướt lau cái trán nam nhân

“Anh cảm thấy tốt hơn không? Có cảm thấy nóng hay không? Trên người có đau hay không?”

“Người...”

Nhìn gương mặt cẩn thận của Trọng Thần, những chuyện đã xảy ra chậm rãi hiện lên trong đầu nam nhân, gương mặt trở nên trắng bệch. Xem ra, Trọng Thần là cái gì cũng biết. Nam nhân tự cười chính mình, lập tức vô lực nhắm lại mắt

“Người cũng biết?”

“Ừ.”

Trọng Thần nhỏ giọng trả lời, sợ chọc tới nỗi đau của nam nhân. Một người đàn ông bị cưỡng bạo, đổi thành ai trong lòng cũng sẽ vô cùng khổ sở, hẳn sợ kích thích đến nam nhân.

“Ta tại sao trở về được?”

Sau khi bị cưỡng bạo đến người kia là ai cũng không biết, sau đó không một chút ý thức cứ như vậy bị ném trở về, nam nhân đột nhiên cảm thấy được chính mình rất buồn cười, buồn cười đến cực điểm.

“Tôi hôm qua ta cùng Tiểu Hàn tìm anh rất lâu, đều không có thấy. Sau đó thật sự là không biết đi tìm chỗ nào, liền về nhà chờ, chờ lâu liền ngủ. Sau đó mơ màng nghe được có người gõ cửa, mở cửa liền nhìn thấy anh nằm ở cửa, sau đó ta cùng Tiểu Hàn mang anh vào.”

Trọng Thần đơn giản thuật lại sự tình,

“Nửa đêm anh phát sốt, thật vất vả hạ sốt xuống, ta mới đem Tiểu Hàn đi ngủ”

“Người là nói... Tiểu Hàn cũng nhìn thấy?”

Nam nhân đột nhiên mở to mắt, đáy mắt xuất hiện sự bất an. Bản thân không chịu nổi bộ dáng đó bị Bạch Tiểu Hàn thấy được?!

“Không có.”

Trọng Thần mau thề thốt phủ nhận nói:

“Anh... có mặc quần áo, hẳn chính là nghĩ đến anh sinh bệnh. Vì là ta thấy trên người của anh thật sự là rất nóng, muốn lau chùi, mới có thể... Mới có thể...”

Trọng Thần không có nói tiếp, hẳn nói không nên lời. Lúc ấy nhìn thấy dấu vết trên thân cùng với vết thương bị xâm phạm phía sau còn tơ máu cùng trọc dịch, hẳn bị chấn động. Tội cùng nam nhân đã gặp chuyện gì rồi? Phần nộ đồng thời tim của hắn không ngừng nhói đau.

Lúc mới bắt đầu, hẳn nghĩ tới muốn đi báo án. Nhưng hẳn đi tới cửa lại đi vòng trở về. Chuyện như vậy đi báo án, nói không chừng kể ra người khác còn có thể cho hắn là điên. Hẳn chỉ có khả năng canh giữ ở bên cạnh chiếu cố đến khi Lăng Tịch tỉnh lại.

“Được rồi, ta đã biết.”

Còn tốt, Bạch Tiểu Hàn cũng không biết chuyện đã xảy ra. Nam nhân ôm ngực trộm hả miệng nuốt khí, dù sao trong việc xấu còn có việc tốt.

“Tiểu Hàn bị ta đưa đi trường học, chưa trở về. Anh nghỉ ngơi một lát đi, ta đi nấu cháo.”

Trọng Thần ôn nhu dặn dò nam nhân, đưa tay cầm lấy khăn mặt để một bên, sau đó đứng lên đi ra ngoài. Đợi Trọng Thần đi ra, nam nhân chống đỡ thân bò lên, dựa ngói ở đầu giường cúi đầu nhìn dấu răng cắn trên mu bàn tay.

Nam nhân hiện tại không có tâm tình suy nghĩ người kia đến tội cùng là ai, người kia thật cẩn thận, khẳng định không đoán ra, cũng không có tinh lực đi đoán cũng không có tinh lực đi đoán. Hiện tại thậm chí mau chóng dọn khỏi nơi này... Cho dù Trọng Thần không có kỳ thị, nhưng vừa nghĩ tới một màn kia bị Trọng Thần nhìn thấy thật không chịu nổi, cả người cảm thấy không được tự nhiên.

16. Chương 16

Phải mau chóng rời đi. Lăng Tịch gắt gao kéo hai vạt áo lại cùng nhau, nguyên bản đôi mắt sáng ngời giờ phút này có vẻ có chút ảm đạm.

Qua không bao lâu, Trọng Thần lại đi đến, trên tay của hắn, đang cầm một chén cháo đậu xanh.

“Uống chút cháo đi, một ngày không ăn cái gì rồi, như vậy sẽ chống đỡ không được.”

Trọng Thần đem bát để đầu giường, nhỏ giọng khuyên giải an ủi nam nhân. Hắn chưa từng đối với ai nhẹ nhàng như vậy, nhưng người ngồi ở trên giường lại làm cho hắn cảm giác được đau lòng.

Nếu có thể hắn thật muốn đem tên đối với Lăng Tịch làm ra cái loại hành động không bằng cầm thú kia băm ra vụn mảnh. Chỉ tiếc, hắn không biết mặt người kia.

“Đợi nó nguội hơn ta sẽ uống.”

Lăng Tịch hiện tại uống không vào, nhưng lại không đành lòng phụ ý tốt của Trọng Thần, nam nhân thuận miệng hồi đáp.

“Được, nhớ uống.”

Không dám quấy rầy nam nhân, Trọng Thần muốn nói lại thôi nhìn nhìn nam nhân, sau đó hít một hơi, đi ra ngoài.

Nam nhân nghiêng đầu mắt nhìn chén cháo để đặt đầu giường đột nhiên buồn nôn, chỉ có thể ghé vào đầu giường không ngừng nôn khan. Có thể là lâu lắm không có ăn cơm, trừ bỏ nước ối không ra cái gì, cổ họng khó chịu lợi hại, dạ dày cũng đang không ngừng co thắt.

Nghe được động tĩnh Trọng Thần vội chạy vào, một bên tay dùng vỗ nhẹ lưng, một bên đưa khăn lau. Đến khi nam nhân ngừng nôn khan, Trọng Thần mới đi ra ngoài lấy đồ chà lau sạch sẽ những thứ Lăng Tịch nôn.

“Nếu không chúng ta đi khám nhé?”

Trọng Thần đem cây lau dựa vào góc tường, lo lắng hỏi nam nhân.

Trải qua việc như vậy, nam nhân gầy yếu càng có chút tiêu tụy, đôi mắt ôn nhu cũng có chút vô thần, nhìn thấy ngực hắn lại là căng thẳng.

“Không cần, ta nghỉ ngơi là tốt rồi.”

Giọng nam nhân có chút khàn, thông thả trừng mắt nhìn, đưa ra một yêu cầu,

“Có thể giúp ta rót ly nước?”

“Được, có ngay.”

Nghe được nam nhân chủ động nhờ hần, Trọng Thần chạy mau ra bên ngoài rót ly nước, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đưa đến tay nam nhân.

“Làm phiền rồi.”

Nam nhân tiếp nhận cái ly nhấp vài ngụm, đợi môi hơi chút ươn ướt, liền đem ly nước bỏ một bên,

“Trọng Thần, hai ngày này đã làm phiền. Sau khi Tiểu Hàn trở về, ta liền cùng hần đi.”

Không phải giận dỗi, chỉ cảm thấy không nên mang đến cho Trọng Thần nhiều phiền phức như vậy. Vừa rồi nam nhân cẩn thận suy nghĩ, nếu người kia biết được mình ở tại nhà Trọng Thần khẳng định nắm rõ hành tung của mình. Người kia là người điên! Lăng Tịch không muốn liên lụy đến Trọng Thần. Trọng Thần những năm gần đây, là bằng hữu duy nhất nên không muốn làm cho Trọng Thần bởi vì mình mà phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

“Không cần gấp như vậy, anh thế mà đòi dọn đi, cũng phải để thương thế tốt lên hãy nói...”

Thấy nam nhân lần thứ hai sắc mặt trắng bệch, Trọng Thần mới phát giác mình đã nói quá lời, chỉ có thể có chút xấu hổ. Trầm mặc một hồi, Trọng Thần đè thấp giọng, không tình nguyện nói:

“Nếu... Nếu thật sự muốn dọn, không bằng ta chỉ cho anh chỗ thuê phòng.”

Như là sợ nam nhân hiểu lầm, không đợi hần trả lời, Trọng Thần lại mau giải thích:

“Kỳ thật, ta có người nhà có phòng ở cho thuê. Ta lúc đầu là cảm thấy được chỗ này của ta có gian phòng trống, anh lại đây ở cũng thêm náo nhiệt, không cần mất tiền uống phí, cho nên mới không nói cho anh biết. Nhưng hiện tại anh phải vội dọn, không bằng đi nơi đó đi, hoàn cảnh cũng được, giá cả cũng tốt.”

“Vâng cứ như vậy đi.”

Nam nhân chậm chạp gật gật đầu.

“Ta đây đi gọi điện thoại cho hân.”

Cùng nam nhân thỏa thuận một tiếng sau, Trọng Thần đi ra ngoài.

17. Chương 17

Một chết đi. Lăng Tịch mỗi mệt mở to mắt, lưng hơi đau, có chút chua xót. lát sau, nghe tiếng bước chân ngoài phòng truyền đến, cửa phòng mở, Bạch Tiểu Hàn kêu lên

“Ba, người khỏe chưa?”

Bạch Tiểu Hàn buông cặp, từ trong túi lấy ra một cái kẹo đưa tới trước mặt nam nhân,

“Ăn kẹo, ăn sẽ không đau.”

“Ba không có việc gì.”

Nam nhân hướng Bạch Tiểu Hàn miễn cưỡng cười cười, sau đó tiếp nhận kẹo trong tay hân, mở ra cho vào trong miệng. Có chút mệt mỏi, rồi lại lộ ra sự ngọt ngào. Lông mi nam nhân run rẩy vài cái, bên trên có vài giọt nước trong suốt.

“Ba, ăn ngon không?”

Bạch Tiểu Hàn cười ngời vào mép giường nhìn nam nhân, ân cần hỏi nam nhân.

“Vâng, ăn ngon.”

Nam nhân giơ tay lên sờ sờ mái tóc mềm mại của Bạch Tiểu Hàn

“Tiểu Hàn, chúng ta dọn nhà được không?”

“Vì cái gì? Ở nơi này không tốt sao?”

“Chúng ta không thể luôn quấy rầy Trọng thúc.”

Bất quá hai ba ngày ngắn ngủi, lại làm Tiểu Hàn luyến tiếc rời đi nơi này... Nam nhân không khỏi có chút

cảm thán.

“Á... biết rồi, nghe lời ba”

Chỉ cần là nam nhân nói liền đúng. Ba chắc là không biết lừa hấn, đây là sự tín nhiệm tuyệt đối của Bạch Tiểu Hàn.

“Ừ, ba hôm nay không thoải mái, Tiểu Hàn giúp ba lấy hành lý được chứ?”

Nam nhân hiện tại phỏng chừng bước đi có chút khó khăn, hành lý nặng, thật sự là không có cách.

“Vâng được, Tiểu Hàn thay ba lấy hành lý.”

Bạch Tiểu Hàn vội không ngừng gật đầu.

“Tiểu Hàn ngoan.”

Nam nhân miễn cưỡng bước xuống giường, cũng thử đi vài bước. Mỗi một bước gây cho chỗ bị xé rách thật đau đớn, nhưng sợ Bạch Tiểu Hàn nhận thấy được sự khác thường, nên vẫn duy trì bộ mặt bình tĩnh, cũng cho Bạch Tiểu Hàn vài cái mỉm cười.

“Lăng Tịch, phòng ở ta đã nói xong.”

Trọng Thần đi tới dìu nam nhân, sợ có cái gì sơ xuất,

“Bên kia lúc cũng có thể dọn qua.”

“Tiểu Hàn đã trở lại, dọn ngay đi.”

Nam nhân đẩy Trọng Thần đang nâng tay mình ra, mạnh mẽ đi ra cửa.

“Vâng, chờ một lát, ta đi gọi chiếc xe.”

Sợ nam nhân quá cực khổ, Trọng Thần tiến lên giữ chặt nam nhân, đem đặt lên ghế, sau đó đi ra ngoài kêu một chiếc xe taxi. Dem hành lý cố gắng nhét vào thùng sau, lại đi chỗ ngồi phía trước để 2 cái túi, hấn mới mang theo nam nhân cùng Bạch Tiểu Hàn ngồi trên băng ghế phía sau, đi đến chỗ bên kia...

Dem bọn họ an bày tốt, Trọng Thần lại dặn dò thân thích cẩn thận thật lâu, mới cùng nam nhân nói từ

biệt, rời nơi này.

Giống Trọng Thần nói, nơi này phòng ở cũng so với phòng trước thì tốt hơn, thậm chí còn có vài món đồ gia dụng cũ. Còn tiền thuê nhà, cũng bị Trọng Thần hạ thấp nhất. Nam nhân rất vừa lòng.

“Tiểu Hàn, ba ngủ một lát, tự chơi một lát được chứ?”

Vẫn cố chống đỡ đến hiện tại, thật sự là quá mệt mỏi, vội vàng cần nghỉ ngơi.

“Tiểu Hàn cùng ba ngủ.”

Nói xong, Bạch Tiểu Hàn đến nằm bên cạnh nam nhân. Từ phía sau ôm lấy thắt lưng nam nhân. Bình thường không thấy gì, nhưng giờ nam nhân nhin không được rùng mình một cái, cố nén muốn bỏ tay Bạch Tiểu Hàn khoác bên hông, cố nhẹ nhàng lấy tay Bạch Tiểu Hàn ra cũng an ủi vài tiếng Tiểu Hàn mới lại khép mắt lại ngủ. Lần này Bạch Tiểu Hàn rất an phận, cũng không có làm hành động thân mật gì.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-doan-chi-luyen>